

BARCELONA

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Esdeveniment barceloní al cor de la gentrificació

L'estel de la torre de Maria de la Sagrada Família canvia per sempre l'skyline' de la ciutat

Ja és mala sort que el dia de la Immaculada Concepció sigui un dels més ventosos de l'any. És el dia idoni per a la il·luminació de l'estrella que corona la torre de Maria de la Sagrada Família. “Ja està ben agafat, això? No caurà, oi?”, es pregunta un senyor gran una mica espadat pel vent que bufa a la plaça immensa del temple de Gaudí. Fa pocs dies que a cent trenta-vuit metres d'altura hi orbita una estrella de dotze puntes que posa el punt final a una de les torres de l'església eternament inacabada. “Fa quaranta-nou anys que visc aquí al costat i des del primer dia que això em sembla una presa de pèl”, exclama en Jeroni, veí del carrer de Mallorca. “Com pot ser que encara no s'hagi acabat de construir? En quin cap hi cap, això?”, diu mentre fa cara d'incredulitat i sornegueria. El seu amic Jaume li retreu la maledicència, l'escepticisme, com si fos un barceloní massa empenyat. Miro la Wikipedia per comprovar les dates. La construcció va començar el 1882. Cent quaranta anys sembla un marge raonable, també per a un projecte arquitectònic tan faraònic com aquest.

Avui té lloc un petit esdeveniment ciutadà en temps de profunda escassetat de grans (i mitjans i petits) esdeveniments ciutadans. En temps de grisor i d'enquestes de popularitat demolidores. La paradoxa és sagrant, que sigui precisament la Sagrada Família la que protagonitzi aquest dia de comunió del barceloní amb la ciutat. Símbol de la turistització salvatge, al cor precís de la gentrificació galopant. No deixa de ser curiós que Oriol Bohigas, crític ferotge de l'obra de Gaudí –de la Sagrada Família en deia “mona de Pasqua”– no hagi pogut contemplar, per pocs dies, el festival i llepar-se'n els dits amb desfici.

Monsenyor Omella diu la missa prèvia a la benedicció. Hi ha altaveus i pantalles gegants perquè tothom qui vulgui l'escolti. “Gaudí era un místic, vivia l'evangelí de Jesús i sabia plasmar-lo en la seva obra. Santa Maria vol ser la vostra llum enmig de la foscor. Avui la seva torre està acabada, però la torre del seu fill Jesucrist seguirà creixent a poc a poc fins a ser la més alta, la que es podrà veu-

L'estel de dotze puntes de la torre de la Mare de Déu es va il·luminar ahir pocs minuts abans de les vuit del vespre. PERE VIRGILI

re des de tots els racons de la ciutat”. “Sembla que estigui en trànsit”, diu una família que l'escolta atentament. I no és l'única veu que ho suggereix. La terrassa del McDonalds no pot estar més ben ubicada, just a sota de l'estrella, llotja preferent, no hi cap ningú més: “Digue'm que està vacanat i portes el passaport covid, no puc esperar més per a una hamburguesa”. Una mare explica als nens què signifiquen les dotze punxes de l'estrella, el dotze com a número important del catolicisme: “Vaig sentir que ahir ho explicaven a RAC1 i va ser molt interessant”, recalca. Hi ha molta gent captivada, molts miren amunt encara que falti més d'una hora per a l'encesa, fan fotos encara que sigui fosc. Fa il·lusió detectar una espurna d'esperit barceloní, una tarda lúdica, un pla diferent que la ciutat ens regala per sortir a passejar amb els nens el dia 8 de desembre a la tarda. A pesar de la ventada. “Fa molt Nadal, això, no?”, destaca en Joan, que també ha vingut amb la família i se li noten ganes d'estímul per viure la ciutat de manera més natural, més orgànica, més veïnal i empàtica.

Si passeges dos-cents metres a la rodona no costa detectar que hi ha persones que han vingut amb cotxe i que se'n fan creus de no poder aparcar enlloc. Idees genials que té la gent. La sortida del metro de la cantonada de Marina amb Provença està tancada. El trànsit també està restringit i hi ha molta vigilància. Sempre hi ha feina al bar manxec Hasta los Andares del carrer Provença, que en poc temps s'ha convertit en un clàssic del barri: “Aquí no parem, amb estrella o sense estrella”, pontifica un dels cambrers. No els fa res als bars adjacents al temple admetre sense embuts el que és, mai més ben dit, una veritat com un temple, la seva generosa facturació és una benaurança per obra i gràcia de Gaudí.

Arriba el moment. L'arquebisbe Omella surt a l'exterior i saluda amb afecte els assistents, que s'estan pelant de fred. Culminant un *crescendo* musical i amb in comptables flaixos disparant-se, amb emoció genuïna, gens impostada, de tots els assistents –“com el peveter dels Jocs Olímpics, te'n recordes?”–, sento que diuen al meu costat–, l'estrella de dotze punxes s'encén per fi. “Antoni Gaudí s'ho mira emocionat des del cel”, conclou Omella. Al costat de les grues mastodòntiques i perennes, Barcelona té una nova llum que il·lumina el seu skyline. —